

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 272/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. B., B., zastúpeného advokátom Mgr. F. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co/12/2010-83 zo 17. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2011 doručená sťažnosť Ing. J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co/12/2010-83 zo 17. marca 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 17 Co/12/2010-83 zo 17. marca 2010, ktorým tento súd ako súd odvolací potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C/402/2008-63 z 22. septembra 2009 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“). Okresný súd označeným rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke z 15. novembra 2001 (ďalej aj „zmluva o pôžičke“) z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu na určenie neplatnosti tejto zmluvy, keďže dospel k záveru, že otázka platnosti predmetnej zmluvy bola už vyriešená v konaní prebiehajúcim na okresnom súde pod sp. zn. 17 C/190/2006, v ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 17 C/190/2006-283 z 19. novembra 2008 (právoplatným 12. mája 2009), že sťažovateľ je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 765 500 Sk s 13 % úrokom od 1. februára 2003, a taktiež zaplatiť úrok z omeškania zo sumy 1 300 000 Sk za obdobie od 1. februára 2003 do 30. januára 2003 vo výške 15,5 % ročne. V označenom konaní okresný súd považoval spornú zmluvu o pôžičke z 15. novembra 2001 za platne uzatvorenú.

Krajský súd ako súd odvolací sa stotožnil s dôvodmi zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke v rozsudku okresného súdu, ktoré založil na tom, že sťažovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem na takomto určení.

So záverom súdov oboch stupňov o nepreukázaní naliehavého náležitého právneho záujmu sťažovateľ nesúhlasí poukazujúc na to, že:

- žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi ním ako dlžníkom a veriteľkou podal v decembri 2008, teda ešte v čase, keď nebol právoplatne skončený súdny spor o zaplatenie sumy 765 500 Sk vedený okresným súdom pod sp. zn. 17 C/190/2006, v ktorom bol v procesnom postavení žalovaného a veriteľka v postavení žalobkyne,

- žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke podal najmä preto, «že prvostupňový súd v súdnom konaní sp. zn. 17 C/190/2006 sa písomnou pôžičkou uzatvorenou 15. novembra 2001 nezaoberal ako s otázkou meritórnou, ale len ako s otázkou prejudiciálnou, keď v rámci prejudície následne v rozpore s písomnými dôkazmi, ktoré poskytla navrhovateľka Z. H. a v priamom rozpore s opakovanými výslovnými ústnymi prejavmi uvedenej navrhovateľky o zmluve o pôžičke zo dňa 11. novembra 2001 rozhodol ako o právnom úkone, ktorý údajne „prolongoval“ pôvodné reálne zmluvy o pôžičke uzatvorené medzi Z. H. a sťažovateľom dňa 15. 5. 2001 a 06. 06. 2001. Tento záver súdu je absolútne v rozpore so skutkovými a právnymi okolnosťami sporu a nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní pred súdom, tzn. toto rozhodnutie súdu je nezákonné a neústavné.»,

- v pôvodnom súdnom konaní o zaplatenie sumy 765 500 Sk v písomnom odvolaní i v návrhu márne poukazoval na rozpory vo výpovedi žalobkyne, na absenciu hodnoverných písomných dôkazov preukazujúcich skutočné poskytnutie pôžičky 15. novembra 2001 a na konkrétne písomné dôkazy zaslané do obidvoch súdnych sporov žalobkyňou svedčiacich o skutočnosti, že zmluva o pôžičke je simulovaný, teda absolútne neplatný právny úkon,

- okresný súd aj krajský súd porušili príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia platného právneho poriadku, keď sa nezaberali a nevysporiadali s písomným návrhom na zmenu účastníčky konania doručeným prvostupňovému súdu 11. októbra 2007 spolu s vlastnoručne podpísaným písomným oznámením o postúpení pohľadávky z doterajšieho účastníka konania – žalobkyne na nového účastníka konania – postupníka; zmluvou o postúpení pohľadávky medzi postupníčkou a postupníkom 2. októbra 2007 žalobkyňa automaticky stratila zo zákona aj procesnoprávnu aktívnu legitimáciu.

V nadväznosti na uvedené výhrady argumentácia sťažovateľa vyúsťuje do záveru, že „Rozhodnutie prvostupňového súdu sp. zn. 17 C/190/2006 a odvolacieho súdu sp. zn. 12 Co/7/2009 boli základom na vydanie zamietavých rozhodnutí súdu, ktoré sú predmetom tejto ústavnej sťažnosti, sú z hľadiska platného právneho poriadku v SR svojvoľné a arbitrárne, vydané v rozpore so zákonom, Ústavou SR a v rozpore s Dohovorom.“.

Sťažovateľ napokon tvrdí, „že všeobecné súdy nevykonali žiadne relevantné skutkové zistenia súvisiace s kľúčovými dôkazmi, najmä predloženou písomnou Zmluvou a pôžičke zo dňa 15. 11. 2001, písomným oznámením o postúpení pohľadávky a s tým spojeným návrhom navrhovateľky Z. H. na zmenu účastníka v konaní zo dňa 06. 11. 2007, ako aj výpoveďami samotných účastníkov konania napriek tomu, že to mohlo mať význam pre rozhodnutie v danom súdnom spore...“. Podľa sťažovateľa tým došlo k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv, a preto navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti a jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol vo veci samej týmto nálehom:

„I. základné právo sťažovateľa Ing. J. B. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základné právo na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/12/2010-83 zo dňa 17. marca 2010 porušené bolo.

II. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/12/2010-83 zo dňa 17. marca 2010 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia.“

Sťažovateľ v sťažnosti upriamil pozornosť aj na to, že o jeho predchádzajúcej sťažnosti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu č. k. 17 Co/12/2010-83 zo 17. marca 2010 už ústavný súd rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 332/2010-14 zo 16. septembra 2010 tak, že ju odmietol ako neprípustnú, keďže o ním podanom dovolaní v tejto veci rozhodoval v čase predbežného prerokovania sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Vzhľadom na to, že najvyšší súd medzičasom uznesením č. k. 1 Cdo 232/2009-409 z 27. januára 2011 rozhodol o dovolaní sťažovateľa tak, že ho ako neprípustné odmietol, sťažovateľ podal túto novú sťažnosť, a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu (23. marca 2011).

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti (návrhu) ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 55/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a súčasne by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co/12/2010-83 zo 17. marca 2010, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 17 C/402/2008-63 z 22. septembra 2009. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto namietané porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

Zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj z ústavným súdom vyžiadaných súvisiacich spisov okresného súdu vyplýva, že predmetom posudzovaného súdneho konania bol sťažovateľom uplatnený nárok na určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi žalovanou ako veriteľkou a sťažovateľom ako dlžníkom 15. novembra 2001, na základe ktorej veriteľka poskytla sťažovateľovi pôžičku v sume 1 300 000 Sk (42 152 €). Žaloba bola okresnému súdu doručená 17. decembra 2008.

Podľa sťažovateľa krajský súd sa v napadnutom rozsudku dostatočne nevysporiadal s jeho námietkami a dôkazmi, najmä s predloženou zmluvou o pôžičke, a preto bol postup krajského súdu predchádzajúci vydaniu tohto rozsudku svojvoľný, nezákonný a nespravodlivý, *„ktorý reálne ohrozuje záujmy a postavenie sťažovateľa“*, a v jeho dôsledku došlo k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv.

Krajský súd ako súd odvolací bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) po preskúmaní veci v celom rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP. Krajský súd vôbec nepristúpil k posudzovaniu právnych vzťahov medzi sťažovateľom ako žalobcom a žalovanou, pretože nevyhnutnou podmienkou možnosti posudzovania týchto vzťahov v nadväznosti na predmet sporu je (ako to už pred ním konštatoval okresný súd) existencia naliehavého právneho záujmu [§ 80 písm. c) OSP].

Podľa záverov krajského súdu stotožňujúceho sa v celom rozsahu so závermi, ku ktorým dospel okresný súd, sťažovateľ nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe.

V spojitosti s otázkou skúmania naliehavého právneho záujmu krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že *„Podľa právnej teórie vo všeobecnosti platí, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení vtedy, ak by bez takéhoto určenia bolo ohrozené jeho právo alebo právny vzťah, na ktorom je zúčastnený, alebo ak by sa jeho právne postavenie stalo neistým. V danom prípade nemožno konštatovať, že by právne postavenie žalobcu (ktorý bol rozsudkom okresného súdu*

17 Co/190/2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co/7/2009 zaviazaný na plnenie zo zmlúv o pôžičke) bolo neisté. Určovacia žaloba je prostriedkom poskytnutia ochrany právneho postavenia navrhovateľa skôr, ako bolo jeho právne postavenie ohrozené, čo znamená, že jej cieľom je zásadne poskytnutie preventívnej ochrany. V tom spočíva rozdiel medzi žalobou o určenie a žalobou na plnenie, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy vtedy, keď už právo žalobcu bolo porušené. Z uvedeného vyplýva, že cieľom žaloby na plnenie je reparácia (náprava daného právneho vzťahu). Žalobou v tomto konaní nemôže žalobca dosiahnuť reparáciu právneho stavu založeného rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 17 C/190/06 v spojení s rozsudkom 12 Co/7/2009, pretože uvedený rozsudok je právoplatný a otázka platnosti zmluvy o pôžičke z 15. 11. 2001 bola v tomto konaní prejudiciálne vyriešená.“.

Posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c) OSP krajským súdom by sa však v okolnostiach danej veci mohlo stať predmetom prípadnej kritiky zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by závery, ktorými sa vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (m. m. I. ÚS 17/01). Podľa názoru ústavného súdu ale výklad krajského súdu vyúsťujúci v podstate do záveru, že ani prípadné určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke by nijako neovplyvnilo právne postavenie sťažovateľa, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, preto proti nemu nemožno mať z ústavnoprávneho hľadiska žiadne výhrady.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahraďiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu sťažovateľky krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje a na jeho meritórne preskúmanie preto ústavný súd nie je oprávnený. Záver o neexistencii naliehavého právneho záujmu na strane sťažovateľa v danej veci nemá preto ústavný súd dôvod spochybňovať.

Z obsahu predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ považuje za porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie spôsob, akým sa krajský súd a pred ním okresný súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi v rámci ich hodnotenia a následného vyvodenia zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov v ich meritórnych rozhodnutiach.

Z namietaného rozsudku krajského súdu, aj s prihliadnutím na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa je pritom podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento sa podstatnými námietkami sťažovateľa zaoberal. Nevyhovenie odvolacím dôvodom a ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K argumentu sťažovateľa, že žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi ním ako dlžníkom a veriteľkou podal v decembri 2008, teda ešte v čase, keď nebol právoplatne skončený súdny spor o zaplatenie sumy 765 500 Sk vedený okresným súdom pod sp. zn. 17 C/190/2006, poukazuje ústavný súd na § 154 ods. 1 OSP, podľa ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Keďže konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 17 C/190/2006 bolo v čase vydania rozsudku okresného súdu č. k. 17 C/402/2008-63 z 22. septembra 2009 právoplatne skončené, je potrebné považovať túto námietku za irelevantnú.

Možnosť porušenia sťažovateľovho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy sa v sťažnosti odvodzuje od namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo byť porušené sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádza do úvahy ani možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy. Podľa názoru ústavného súdu ide v tejto časti sťažnosti o účelovú argumentáciu sťažovateľa, keď tvrdí, že právoplatné rozhodnutie považuje

za zásah do svojho vlastníckeho práva. Základné právo vlastniť majetok nemožno zamieňať s „právom na úspech v súdnom konaní“, ktoré náš právny poriadok nepozná.

Aj podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Tvrdenie sťažovateľa v súvislosti s porušením čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy je preto zjavne neopodstatnené.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť ako celok z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného odôvodnenia ústavný súd dodáva, že argumentácia sťažovateľa v jeho sťažnosti je založená takmer výlučne na námietkach smerujúcich proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/190/2006 a postupu krajského súdu ako súdu odvolacieho v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co/7/2009. Predmetom týchto konaní bolo rozhodovanie o zaplatenie sumy 765 500 Sk z titulu zostatku nesplatenj pôžičky na základe zmluvy o pôžičke, určenia neplatnosti ktorej sa sťažovateľ domáhal v následnom konaní, ktorého sa týka táto sťažnosť. Rozsudok okresného súdu č. k. 17 C/190/2006-283 z 19. novembra 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co/7/2009-331 z 26. marca 2009 boli teda, tak ako to napokon uviedol aj sťažovateľ, iba „základom na vydanie zamietavých rozhodnutí súdu, ktoré sú predmetom tejto ústavnej sťažnosti...“.

Keďže ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavom súde viazaný petitom sťažnosti, námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti rozsudku okresného súdu č. k. 17 C/190/2006-283 z 19. novembra 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co/7/2009-331 z 26. marca 2009, ako aj proti konaniam, ktoré predchádzali ich vydaniu, sa v tomto konaní nemohol podrobne zaoberať. Treba však uviesť, že sa s nimi napriek uvedenému v záujme komplexného objektívneho posúdenia veci dostačujúco oboznámil, pričom nezistil, že by právne závery v nich obsiahnuté bolo možné označiť za arbitrárne alebo také, ktoré sú v extrémnom nesúlade so skutkovými závermi. V súvislosti s tým ústavný súd, pokiaľ ide o kľúčovú námietku sťažovateľa, že sa všeobecné súdy nezaberali a nevysporiadali s písomným návrhom žalobkyne na zmenu účastníčky konania doručeným prvostupňovému súdu 11. októbra 2007, navyše dodáva, že táto námietka nemá oporu v obsahu súvisiaceho súdneho spisu, z ktorého vyplýva, že okresný súd návrh žalobkyne na zmenu účastníka konania na strane žalobcu uznesením č. k. 17 C/190/2006-132 zo 7. novembra 2007 zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. decembra 2007.

Vzhľadom na zjavne bezúspešné uplatňovanie ochrany práv prostredníctvom tejto sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011